

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΙΚΟΥ ΤΗΣ ΚΑΠΕΡΝΑΟΥΜ (Μαρκ. 2, 1-12)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στον Άγιο Βησσαρίωνα, στις 20/3/2011)

Φωτεινά σημάδια πίστης

Ακούσαμε στο Ευαγγέλιο ένα μεγάλο θαύμα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Τέσσερις άνθρωποι με δική τους πρωτοβουλία, πήγαν στο σπίτι ενός παραλύτου, τον πήραν και τον έφεραν στον Χριστό για να γίνει καλά. Όμως δεν μπόρεσαν να μπουν στο σπίτι που δίδασκε ο Κύριος, γιατί ήταν ασφυκτικά γεμάτο. Κανείς δεν έκανε πίσω για να περάσουν. Γι' αυτό ανέβηκαν στη στέγη, έβγαλαν τα κεραμίδια, την άνοιξαν και κατέβασαν με σχοινιά το φορείο, πάνω στο οποίο ήταν ξαπλωμένος ο παράλυτος, μπροστά στα πόδια του Χριστού.

Είναι φυσικό ότι όσοι ήταν εκεί συνταράχθηκαν. Παρακολουθούσαν με κομμένη ανάσα το έργο της πίστης που γινόταν για τη σωτηρία του άρρωστου.

Ο Χριστός χάρηκε, συγκινήθηκε, όταν είδε την πίστη τους. Εμείς εκτιμάμε τα χρήματα και τα μεγαλεία. Ο Χριστός εκτίμησε την πίστη εκείνων, που Του πήγαν τον παράλυτο. Πού είδε την πίστη τους; Η πίστη δεν είναι κρυμμένη στην καρδιά; Ναι, φυσικά και εκεί την είδε ο Χριστός. Όμως φαίνεται και από εξωτερικά πράγματα. Εδώ από τι φάνηκε;

Φάνηκε από τη φιλοτιμία τους να βρουν σχοινιά, να δέσουν το κρεβάτι του παραλύτου και να κοπιάσουν μεταφέροντάς τον. Φάνηκε από το ότι δεν παραιτήθηκαν από την προσπάθειά τους, όταν οι άλλοι τους εμπόδιζαν να μπουν. Αλλά και το ότι τον ανέβασαν στη στέγη, την ξεσκέπασαν και τον κατέβασαν, ήταν πράγματα πολύ επικίνδυνα. Όμως οι άνθρωποι αυτοί δεν έχασαν την ευκαιρία, προκειμένου να βρει την υγεία του ένας αγαπητός τους. Να λοιπόν, πού είδε την πίστη τους ο Χριστός.

Άμα κανείς τα φιλοσοφήσει, όλα αυτά, θαυμάζει το μεγαλείο της πίστης των τεσσάρων αυτών ανθρώπων.

Θαυμάζει και το μεγαλείο της ενότητας αυτών των ανθρώπων. Έτσι πρέπει να κάνουμε εμείς στις ιερότερες στιγμές της λατρείας μας. Οι τέσσερις άνθρωποι, έγιναν ένα. Τι σημαίνει αυτό; Η απάντηση βρίσκεται σε μία ευχή που

λέει, ότι κοινωνάμε από το ίδιο Άγιο Ποτήριο για να γίνουμε και εμείς ένα. Γιατί έτσι θέλει ο Χριστός, να είμαστε ένα.

Με άλλα λόγια, οι τέσσερις αυτοί άνθρωποι, εκείνη την ώρα, είχαν γίνει η ωραιότερη εικόνα της Βασιλείας του Θεού. Πραγματοποίησαν τον πόθο του Χριστού για ψυχική ενότητα μεταξύ των ανθρώπων.

Η ωραιότερη εικόνα της Βασιλείας του Θεού

Και τότε ο Χριστός είπε: «Τέκνον, αφέωνταί σοι αι αμαρτίαι σου». «Συγχωρεμένος να είσαι, παιδί μου, για τις αμαρτίες σου».

Ερώτημα: Τι είναι οι αμαρτίες; Είναι η πίκρα που προκαλούμε εμείς στον Θεό με τα έργα μας. Πώς όμως γίνονται οι αμαρτίες, που πικραίνουν τον Θεό; Άλλες γίνονται ακούσια, χωρίς να το θέλουμε. Άλλες τις θέλουμε και τις κάνουμε συνειδητά. Και μερικές άλλες τις κάνουμε με πείσμα και με καταφρόνηση στον Θεό. «Άστον να λέει, εμείς το δικό μας». Και επειδή οι αμαρτίες είναι καταφρόνηση του θελήματος του Θεού, έχουν άμεση σχέση με το Θεό. Λέει ο Προφήτης Δαβίδ στον πεντηκοστό ψαλμό: «Σοι μόνω ήμαρτον». «Με αυτό που έκανα, μόνο Εσένα πίκρανα, Θεέ μου. Κανένας άλλος άνθρωπος, ούτε κατάλαβε ούτε αισθάνθηκε τίποτα». Αλλά το σοβαρότερο δεν είναι τι αισθάνεται κάποιος ή κάποιοι, αλλά το τι γνώμη έχει για την αμαρτία ο Θεός.

Αυτές τις αμαρτίες του παραλύτου, σαν να ήταν γραμμένες με κιμωλία επάνω σε ένα πίνακα, πήρε ο Χριστός ένα σφουγγάρι και τις έσβησε, να μην υπάρχουν πια, να μην τις θυμάται κανείς, να είναι συγχωρημένες.

Ας έλθουμε τώρα στον εαυτό μας. Σ' αυτούς τους τέσσερις ανθρώπους ο Χριστός είδε αυτό που είπαμε: πίστη! Σ' εμάς τι βλέπει; Τι βλέπει σε μένα; Τι βλέπει σε σένα; Βλέπει πίστη; Και αν βλέπει, τι πίστη βλέπει; Αξίζει να την θυμάται κανείς, να την μελετάει, να κουβεντιάζει γι' αυτήν;

Όταν θυμόμαστε τι έκαναν οι τέσσερις εκείνοι άνδρες πρέπει να σκεφτόμαστε: «και εμείς κάτι το ανάλογο πρέπει να κάνουμε για ένα άλλο παράλυτο που είναι ο εαυτός μας. Και τον λέμε παράλυτο, γιατί δεν ξέρουμε τι κάνουμε την κάθε στιγμή. Κάνουμε αμαρτίες χωρίς να τις αισθανόμαστε. Και όταν πρέπει να τηρήσουμε το θέλημα του Θεού, βρισκόμαστε με παράλυτη καρδιά, με παράλυτα χέρια, με παράλυτα τα μέλη του σώματός μας.

Αν λοιπόν έτσι τοποθετούμαστε απέναντι στο θέλημα του Θεού, πρέπει να υπολογίσουμε και εμείς τον εαυτό μας παράλυτο πνευματικά. Και ας

Ξεκινήσουμε για την θεραπεία διαμορφώνοντας πρώτα υγιέστερο φρόνημα. Ας θυμηθούμε τις αμαρτίες μας, ας προσευχηθούμε με τα λόγια: «Κύριε, στείλε και σε μένα λίγη δύναμη να μπορέσω να κάνω κάτι για να φανώ ευάρεστος σε Σένα. Να μετανοήσω». Αλλά πώς θα γίνει αυτό;

Ο δρόμος προς την ίαση

Πρέπει να πάρουμε την απόφαση να ανεβούμε λίγο πιο πάνω από το κεραμίδι το σπιτιού μας. Να ανεβούμε στην στέγη, να δούμε λίγο πιο καλά και πιο ξεκάθαρα τον ουρανό και τον θρόνο του Θεού. Και από εκεί επάνω να κατεβούμε κάτω, για να πάμε πού; Τον παράλυτο τον πήγαν στα πόδια του Χριστού. Εμείς να πάμε στα πόδια ενός δούλου του Χριστού που λέγεται «πνευματικός πατέρας» και εξομολογεί. Να του πούμε: «Αμαρτήσαμε, λυπήσαμε τον Χριστό, και καταστρέψαμε το έργο Του που θέλει να σωθούμε. Κάναμε ό,τι μπορούμε περισσότερο για να πάμε στην αιώνια απώλεια»

Αυτή είναι η οδός για την ίαση. Αν δεν βγάλουμε το μυαλό μας και τον εσωτερικό μας κόσμο λίγο πιο πάνω από το κεραμίδι του σπιτιού μας, να κοιτάξουμε προς τον Χριστό και το Πρόσωπό Του και το άγιο θέλημά Του, και μετά να κατεβούμε, και να πούμε με ταπείνωση τα αμαρτήματά μας, η άφεση των αμαρτιών δεν δίνεται. Και όπου υπάρχει αμαρτία, εκεί χτίζεται ένας τοίχος ανάμεσα στον Θεό και στον άνθρωπο. Τον τοίχο αυτό πρέπει να τον γκρεμίσουμε, ο καθένας μόνος του, για τον εαυτό του. Άρρωστος λοιπόν ο εσωτερικός κόσμος μας. Γι' αυτό αγαπάμε την αμαρτία. Υγιές έμεινε μόνο ένα κομματάκι από το φρόνημα που μας λέει: «Δεν βαδίζεις καλά»

Πρέπει να πάρουμε τον δρόμο για τον Χριστό. Γι' αυτό ήρθε. Για να μας καλέσει κοντά Του. Και μάλιστα να καλέσει κοντά Του όχι τους αγίους, αλλά τους αμαρτωλούς. Γιατί δεν ξεσυνερίζεται άνθρωπο, όσες και αν είναι οι αμαρτίες του. Αλλά θέλει όλοι να πάμε κοντά Του.

Κάποτε ο Μιχαήλ Άγγελος, σκάλιζε ένα μεγάλο κομμάτι μάρμαρο. Τι είναι το μάρμαρο; Παγωμένη πέτρα. Τον ρωτούσαν:

-Το φτιάχνεις για να μπει σε κάποιο δάπεδο;

-Όχι, τους λέει, το μάρμαρο αυτό έχει μεγάλη αξία. Εδώ μέσα κρύβεται ένα αριστούργημα. Μόνο που πρέπει να κοπιάσει κανείς πολύ, για να το βγάλει.

Εργάστηκε χρόνια, και πραγματικά έφτιαξε ένα αριστούργημα.

Και εμείς έτσι πρέπει να εργαζόμαστε πάνω σε κάποιο πνευματικό μάρμαρο. Στο παγερό μάρμαρο του σώματος και της ψυχής μας. Λίγο-λίγο, σταθερά και ανυποχώρητα. Για να βγάλουμε από μέσα, έναν άγγελο. Γιατί ο Θεός αγγέλους μας έπλασε, αγγέλους μας θέλει, και μόνο αν γίνουμε σε κάποιο βαθμό άγγελοι, θα μας πάρει κοντά Του. Και τότε η ωφέλεια θα είναι δική μας.

Ο Θεός και ευλογεί και δυναμώνει κάθε άνθρωπο που παίρνει τον δρόμο Του. Και εμείς, με ελπίδα στον Χριστό και με τη δική Του δύναμη ας ξεκινήσουμε για το ωραίο έργο της σωτηρίας μας. Αμήν.-